PLOIEȘTI. Deși înot de Grozea, portarul Solyom reține balonul

Foto : I. POPESCU

DINAMO BUCUREȘTI — O ECHIPĂ DESCUMPĂNITĂ

În momentul actual, unul din semnele de întrebare pe care le ridică desfășurarea campionatului se referă la comportarea echipei Dinamo București, „team" cu neuitate valori și performanțe în cartea fotbalului nostru din ultimii ani. Fie-ne îngăduit să amintim cititorilor, înainte de a ne opri asupra posibilităților ei relevate în partida de la Constanța, că în primele 5 etape ale ediției prezente, Dinamo București, fără a arăta potența sa maximă, nu a cunoscut totuși înfrîngerea, obținînd două victorii și trei meciuri egale. Evoluția sa părea în creștere accentuată, marcată mai cu seamă în etapa a cincea la Brașov, unde a realizat un meci bun. Și, deodată, căderea : 0—1 cu Steaua, 0—1 cu U.T.A. (după o comportare foarte slabă) și 0—4 duminică cu Farul. Alunecușul acesta neașteptat, vertiginos, către o limită situată chiar sub linia mediocrității, este generat probabil de cauze interne, care scapă oamenilor din afara organismului echipei, determinante în exprimarea nesatisfăcătoare a cunoștințelor jucătorilor săi atunci cînd aceștia intră în teren. Pentru că altfel nu se explică de ce o echipă cu un Nunweiller III, Pircălab, Ghergheli, Lucescu, Oct. Popescu, Datcu, Nunweiller VI, Dumitrache, toți buni fotbaliști orice s-ar spune, „pluteşte" în teren parcă în necunoștință de cauza care a adus-o acolo.

Fenomenul cel mai interesant prezentat duminică la Constanța de Dinamo îl constituie ruptura bruscă între ceea ce a realizat în primele 10 minute și ceea ce a făcut, sau mai bine-zis nu a făcut, după aceea. Ea a început jocul cît se poate de bine, răspunzînd temperamentoaselor atacuri ale constănțenilor (în treacăt fie spus, aceștia alcătuiesc la ora actuală o admirabilă forță colectivă) cu contraacțiuni bine închegate, dintre care cea din min. 10, încheiată cu un șut năpraznic al lui Radu Nunweiller, mingea lovind interiorul barei transversale și revenind în teren, a amuțit spectatorii. Gheața din tribune s-a topit însă cîteva secunde mai tîrziu, sub temperatura generată de golul-trăznet căzut din contraatacul lui Kallo. Nu întîmplător îl numim așa pentru că acest gol a avut realmente un efect dezastruos asupra fotbaliștilor bucureșteni. Cu rare excepții, ei nu s-au mai putut regrupa, cu toții mișcîndu-se complet descumpăniți, acoperiți și înghițiți mereu de valurile constănțene.

Așadar, din punctul de vedere al ansamblului evoluției sale, formația dinamovistă, remarcată altă dată prin realismul și sobrietatea jocului ei, și-a pierdut rapid busola și nu a mai regăsit-o pînă la sfîrșit. Nu-i mai puțin adevărat, însă, că la înregistrarea acestui eșec de proporții au contribuit și unii factori de „amănunt" : de pildă, dacă Niculescu ar fi stat cuminte în poartă la primele două goluri ale lui Kallo, șuturile erau parabile ; dacă „zidul" ar fi fost bine alcătuit, mingea șutată de același Kallo (la golul al treilea) ar fi fost oprită înainte ca ea să se ducă în plasă. Mai trebuie adăugat aici (departe de gîndul nostru de a estompa în vreun fel valoarea jocului și performanței realizate de echipa lui Mărdărescu) că intervențiile „de început" ale lui Pleșa și Dumbravă asupra lui Lucescu și respectiv Pircălab n-au avut deloc harul blîndeței, oferindu-le acestora din urmă perspective nu prea îmbucurătoare. Spiritul de dreptate ne obligă, în același timp, de a sublinia că cele două aripi ale lui Dinamo au lăsat totul baltă ca niște domnișoare, abandonarea luptei de către ei ieșind cu atît mai mult în evidență pe fondul exemplarului spirit de abnegație al lui Oct. Popescu, care, accidentat din nou, a stat în teren scrîșnind din dinți la fiecare efort și întrebînd, îndurerat, cîte minute i-au mai rămas de chin.

Evident că dincolo de aceste criterii de judecată, mai mult sau mai puțin convingătoare, dar oricum reale, evoluția formației Dinamo i-a dezvăluit, într-un mod violent, slăbiciunile în toate sensurile. Criza în care se zbate este un adevăr trist. Imposibil însă ca jucătorii care compun echipa Dinamo, împreună cu antrenorii lor, să nu găsească mijloacele redresării rapide. Pentru aceasta e nevoie, fără îndoială, de o tratare bărbătească și lucidă a tuturor cauzelor de ordin interior care apasă asupra comportării generale a echipei.

Nicolae SOARE

● Dispariția lui Pavlovici din formația mureșeană, în ultimele două etape, a născut cîteva „explicații-povești", mai mult sau mai puțin fanteziste. Antrenorul Bone a ridicat însă la Ploiești „vălul misterului" : *„Cu Pavlovici nu s-a întîmplat nimic extraordinar. Are o banală întindere musculară care-l face indisponibil. Atît".*

● *BADEA : „Ce e cu mine, ce s-a întîmplat ? (Vorba cîntecului) Un an și jumătate — cît m-a ținut forma bună — nimeni nu m-a întrebat nimic. Acum, cînd am o scădere de formă, și cînd, pe deasupra, sînt mutat pe toate posturile — chiar și pe cel de extremă stîngă, pentru care n-am nici afinitate nici calificare — toți se întreabă ce-i cu mine ? Îmi voi reveni. Aveți puțină răbdare !"*

● *Jucătorii de la F. C. Argeș au venit la Arad direct de la Budapesta. Primul care a coborît din tren a fost Dobrin, ținînd în brațe un frumos... landou alb. S-a pregătit omul ; peste cîteva zile așteaptă un copil. La întrebarea „Ce dorești să fie, băiat sau fată ?" — răspunsul a venit prompt : „Indiferent, numai.. fotbal să joace !..."*

● *Înaintea meciului de la Constanța, cineva a adus o veste pentru Zamfir. Ținînd seama de conținutul ei, un „consiliu" restrîns, organizat ad-hoc, a hotărît să fie adusă la cunoștința adresantului după meci. Și astfel, Zamfir a jucat tot timpul fără să știe că între timp devenise... tată al unei fetițe. La bucuria unei victorii splendide, i s-a adăugat, deci, una incomparabil mai mare. Felicitărilor primite din partea coechipierilor lui le urmează — din toată inima — și felicitările noastre.*

CONFIDENȚE...

● Cazul Martinovici continuă să formeze obiect de discuție. Ultima versiune care circulă la Petroșeni : fostul „nr. 7" al Jiului ar fi acceptat să joace în echipa minerilor dar numai cu cîteva condiții : antrenamentele să le facă la Craiova unde să aibă și serviciul, Jiul să-i plătească scoaterea din producție și să trimită — ori de cîte ori are nevoie de el — o mașină să-l aducă. Numai atît ?...

● RAKSI (înaintea partidei cu Petrolul) : *„La Pronosport, în dreptul meciului nostru, am mers cu „X" solist. Dacă-l aveam și pe Pavlovici, jucam „X, 2".*

● După Casandra, și Ion Vasile și-a manifestat intenția de a părăsi echipa din Valea Jiului. Ce se întîmplă cu echipa din Petroșeni ?

● Ștefan Covaci : *„Cel mai greu e să fii pe locul I. Toate echipele vor să se mîndrească cu o victorie asupra liderului. Parcă ar fi mai bine să stai „la cutie" și după ultima etapă — hop pe primul loc !".*

● După meciul de la Petroșeni, antrenorul secund al Jiului, dr. Frînculescu, era îngîndurat : *„Avem nevoie de un atacant-vîrf, care să spargă zidul apărărilor adverse. Ceva gen Ianeu..."*

● *Petroșeniul se poate mîndri acum cu un gazon excelent, Dar ce facem cu vestiarele și, în general, cu încăperile de sub tribuna principală ? Ar merita o reparație generală.*

● *Pexa, fundașul central clujean, nu a jucat duminică pentru că după meciul cu Universitatea Craiova a fost operat de apendicită.*

PETROȘENI. Cu toată opoziția lui Hălmăgeanu, Libardi aduce Jiului egalarea

ATAC „ORB"

Mulți iubitori ai fotbalului din țara noastră ar putea să creadă, după meciul nul obținut de A.S.A. Tg. Mureș la Ploiești, că mureșenii au un merit esențial în obținerea acestui rezultat. Eroare. „Meritul" principal al acestei semiînfrîngeri (din punctul de vedere al localnicilor) este al Petrolului, care a reușit... să nu cîștige un meci pe care, chiar din prima repriză, putea să-i „termine" la un scor concludent. Pentru a sugera distanța dintre cele două echipe în prima parte a jocului, vom arăta că dacă la pauză scorul era 5—0 sau 6—0 ar fi însemnat că ploieștenii au fructificat aproximativ jumătate din situațiile mari de gol. Într-adevăr, de mult nu ne-a fost dat să vedem un asemenea ASEDIU la o poartă ca în prima repriză, în care, din situații neverosimil de clare, nu s-a marcat. Am văzut șuturi de la 5, 7, 9, 10 metri trimise alături și peste poartă, am văzut situații de „1 la 1" cu portarul compromise copilărește, am văzut șuturi pe lîngă minge și în pămînt, i-am văzut pe antrenorii ploieșteni uluiți, necrezîndu-și ochilor care vedeau spectacolul exasperant al ratărilor din situații în care era FOARTE GREU SĂ RATEZI !

Adăugînd și o anumită lucidi-tate a apărării mureșenilor, care se „agățau" de fiecare minge, avem plastica jocului desfășurat la o poartă 42 din primele 45 de minute ale acestei partide.

De ce a eșuat ofensiva furibundă a ploieștenilor ? Pentru că ea s-a desfășurat sub semnul atacului cu „hei rup", atac fizic, fără idei, fără orizont.

Că s-a contat pe ascendentul psihologic creat de o asemenea „ofensivă cu orice preț" — este posibil ; că această manieră de joc s-a dovedit falimentară — o știe azi toată lumea ; ceea ce nu putem însă înțelege este „perseverarea diabolică" și în repriza secundă într-o rețetă fără viitor.

Adăugînd „metodei" descrise stîngăcia flagrantă a tuturor fotbaliștilor petroliști care S-AU DUS LA ATAC (o excepție : Mocanu, singurul „atacant" periculos) avem, sintetic, imaginea unui atac „orb", cum nu ne amintim să mai fi văzut vreodată la echipa Petrolul.

Marius POPESCU

JIUL ȘI CAUZEL

Din multitudinea de aspecte scoase în ev de partida de la Petroșeni dintre ultima și clasată, trebuie să vorbim mai pe larg scăderea calității și vitalității fotbalului pr de Jiul, echipă vestită tocmai prin aceste bute. De altfel, prin ce a impresionat echi nerilor, de pildă, în partida de la Cluj, c versitatea, dacă nu prin viteza și fotbalul d strat ? Articolul „Voleibaliștii lui Coidum", în nr. 71 al revistei noastre, demonstra acest lucru, caracteristic și altor evoluții rioare.

Dar iată că la distanță de numai două mîni, PE TEREN PROPRIU, Jiul nu r decît rareori să se apropie de fotbalul p în orașul de pe Someș ! Ce s-a întîmplat ? la o parte frămîntările din sînul formați Petroșeni, care au redus și ele potențialul e credem că este vorba și de o oboseală ne a jucătorilor, evidentă în special la Per Duminică, sub imperiul nervilor, el a o în auzul lumii — injurii colegilor de echi

Dar lăsînd la o parte aceste exterioriz arătăm că lipsa de concentrare s-a arătat vizibil în joc. Cum ? În lipsa unității de a jucătorilor, care a avut ca efect inevitab

— Unde să-l așezăm ?
— Ce mă întrebi ? Lîngă Cazinou, la Constanța...

ARMELE RUGIN

De obicei filmul unui meci se bazează pe tele care rămîn, datorită încărcăturii lor culare, dramatice sau chiar comice, în sfîr acel „ceva" ce înseamnă conținutul tehnic dar și imponderabilul unui meci.

În partida de la Craiova însă, dintre U tatea și Steagul roșu, filmul se derulează cu nenumărate întreruperi și lipituri, datorit scene interpretate evident cu mijloacele nes ale anti-jocului. Rare au fost acțiunile de atac ale stegarilor care să nu fie stopat faulturi, cele mai multe dintre ele efectu nici un pic de... jenă. Astfel, în prima Gane este nevoit, după repetate ciocniri c de șoc" a apărării craiovene, să abdice d de atac, iar la pauză să iasă definitiv In minutul 65, Strîmbeanu (acest tînăr jucă crede că scoaterea din joc a adversarului mirarea indignării îl pot impune !) îl c deosebit de dur pe Iordache și acesta, în loviturii la genunchi, este nevoit să părăsea finitiv terenul. Steagul roșu a trebuit să joa la sfîrșit în inferioritate numerică. În minu Jenei este la pămînt în urma unei lovituri de la Ivan, iar cu cîteva minute înainte de tul meciului, Mihăilescu îl faultează grosi Necula (l-am văzut pe acesta, după meci du-se la duș într-un picior !). Pentru a nu mai prejos, Roma și Rusu de la Steagul căutat să aplice dictonul „dinte pentru d

CRAIOVA. Atac „forte" al lui Rusu (Steag roșu) asupra lui Niță („U" Craiova)
Foto : I. COVA